

Табу на кохання
Софія Володова

Глава 1

Ліза

— Ні. Ні. І ще раз ні! — ходжу по квартирі в піжамі й обурююся. Всіляко протистою маминим умовлянням і переконанням, що для нас так буде краще. — Я нікуди переїжджати не збираюся. З якого дива я повинна жити в будинку твого чоловіка? Я маю свій будинок, який я люблю, в якому виросла. — Сердито махаю руками, відкидаючи будь-які спроби мене переконати, повністю саботуючи почуту з самого ранку новину. — Та й взагалі, мене все влаштовує. Навіщо ти тягнеш мене туди, де я не хочу бути? І що це за постановка перед фактом? Таке відчуття, що тобі з самого спочатку була нецікава моя думка, і ти все вирішила за нас двох.

— Лізо, ну як ти не зрозумієш? — говорить спокійно. Намагається пояснити ті переваги, які відкриються переді мною з переїздом до великого міста. — Ну, що тебе чекає в цьому маленькому містечку? Подумай лишень. Тут і будинків багатопверхових майже немає, можна на пальцях рук порахувати. Та це і є село за великим рахунком, що тут казати? Пару магазинів та ринок, з визначних пам'яток: набережна і невеликий сквер. Тут молоді на зразок тебе і відпочити немає де. Яке майбутнє на тебе тут чекає? — не збирається відступати, наполягає на своєму. — Хочеш закінчити інститут і торгувати в магазині. Чи ще краще — на базарі? Таку собі долю малюєш? Заради цього я віддавала останні гроші на репетиторів?

— А чому ж ти тоді сама сюди переїхала, коли тут так погано? — зачіпає такий спотворений опис місця, яке я з дитинства любила. І навіть якщо доводилося на якийсь час кудись їхати, мене завжди тягнуло назад.

Ніколи не вважала наше місто якимось маленьким, а тим більше селом. Завжди думала, що тут достатньо усього для повноцінного життя. Зате немає зайвої метушні і шуму, як у великих мегаполісах. Ніколи не любила ці мурашники, в яких усім начхати одне на одного. А єдиною метою є лише заробляння якомога більшої кількості грошей. Таке відчуття, що лише в грошах щастя всього людства.

— Та тому що дурною була, приблизно в такому віці, як ти зараз, і нічого не розуміла. А когось розумного поряд не виявилось, щоб дати слушну пораду наївній дитині. Наполягти на своєму і не дозволити зробити стільки помилок у житті, — зривається, в голосі тремтіння, видно, що стримується, не хоче показувати очі, що налилися вологою. — Коли познайомилася з твоїм татом, я готова була йти за ним, куди завгодно, хоч на край світу. Мені тоді теж здавалося, що все так просто і що місце проживання, гроші, хороша робота, не мають жодного значення, аби тільки бути поряд із коханим. Ось і

опинилася в цій дірі, та ще й з дитиною на руках, а від шляхетного принца й слід простиг.

— Мам... — все одно з нею не погоджуюся. — Навіщо ти свій невдалий досвід перекладаєш, наче шаблон, і на моє життя? З чого ти взяла, що в мене теж все обов'язково складеться так само якщо ми тут залишимося? Невже ти справді віриш, що місце може впливати на долю людини?

— Може, ще й як може. Ти ще дитина і нічого не знаєш про життя, — підходить до мене ближче. — Ти все одно цілий тиждень перебуваєш не тут, а приїжджаєш тільки на вихідні. Навіщо нам винаймати квартиру спеціально для тебе, викидати гроші, яких і так немає, якщо Олег уже давно кличе жити до себе? Ну справді, ми ж давно не діти з ним, щоб бігати на побачення по якихось закутках. Він серйозний чоловік, ми знайомі не перший рік. У нього великий замиський будинок. Повір, місця там усім вистачить і утискати твій особистий простір ніхто не буде.

— Ти думаєш лише про себе.

— Та як ти смієш?! — здригаюсь від її крику. Ніколи не бачила, щоб вона давала волю своїм емоціям. Розумію, що перегинаю палицю з такими заявами, але відступати теж не хочу. — Я тільки все життя про тебе одну і думаю. Все роблю, щоб ти нічого не потребувала, а ти дозволяєш мені таке казати?

— Вибач, мам, сказала не подумавши, — не хочу її засмучувати, а тим більше доводити до сліз. Вже хто завгодно, але точно не вона заслуговує на подібні висловлювання від своєї дитини, яка їй зобов'язана всім. Хочеться якнайшвидше примиритися з нею і повернути все як було, але відчуваю, що цього разу вона налаштована на переїзд серйозно.

— У тебе ще приблизно година до приїзду таксі. Олег попередньо замовив машину і чекатиме нас, — відрізає, відчуває, що знайшла лазівку в моїй непробивній обороні. Що я готова відступити і погодитися з нею, аби не засмучувати. Вона завжди могла прорахувати мене за дві секунди і, швидко зорієнтувавшись, наполягти, додати і досягти свого. Мов бультер'єр. Якщо схопила свою жертву, то вже не відпустить. Це щось незрозуміле, але справді діє. Невже я настільки передбачувана і безсила перед нею? — Візьми найнеобхідніше. — каже так, ніби почула від мене позитивну відповідь і все вирішено.

— Мам, я ще не давала згоди. Їдь без мене, — хочеться ще поборотися, покапризувати. Хоча заздалегідь знаю, що це, швидше за все, ні до чого не приведе і доведеться все ж таки змиритися і зробити те, що вона хоче. Знаю, що почуватимуся в чужому будинку наче не в своїй тарілці. Та й маминого чоловіка я бачила лише кілька разів і особливо добре з ним не знайома.

— Лізо, не починай... — дивиться незворушно, на обличчі весь внутрішній настрій, який не потребує додаткових роз'яснень. — Зроби так, як я прошу. І, будь ласка, без цього невдоволення на обличчі. Житимеш у великому гарному замиському будинку, ти ще сама не розумієш від чого відмовляєшся.

— Ну звичайно. А моя думка нікого не цікавить. Я себе і тут чудово відчуваю, без твоїх замиських будинків, — бурчу незадоволено. — А речей

небагато брати, щоб потім не довелося багато назад відвозити, коли ми твоєму Олегу набриднемо і він нас додому відправить?

— Не говори дурниць. Він серйозний, дорослий чоловік, ми знайомі не один рік. Я що, схожа на жінку, яка ось так просто зірветься з місця і переїжджатиме до першого ліпшого? Та ще й тягнутиме свою єдину, кохану дитину за собою. Ніхто, нікого назад не відправлятиме, — не дивиться на мене, йде до дверей.

— Ну, з татом же поїхала? І я давно не дитина, — якось зухвало, з викликом виривається з вуст. Така заява змушує її зупинитися на порозі, а в мене всередині все перевертається від провини. Вже шкодую, що ляпнула зайвого. Знаю, що зачепила за живе.

— Для мене ти завжди залишишся дитиною, — повертається до мене обличчям. — Скільки б тобі років не стукнуло. А поки ти ще не вийшла заміж і живеш зі мною, будь люб'язною, слухай маму, вона поганого не порадить, — береться однією рукою за ручку дверей. Приймає таку зухвалу, рішучу стійку, що аж жах наводить.

— Я хотіла сказа... — тільки й встигаю вимовити у своє виправдання. Ніколи я не дозволяла собі раніше нагадувати їй про той невдалий досвід щодо батька, який зламав їй усе життя. Який наобіцяв безхмарне життя у коханні та розумінні одне одного, а потім благополучно кинув нас двох і зник у невідомому напрямку.

— Мовчи. Що б там між нами не сталося і як би важко мені не доводилося, дякуючи йому, у мене є ти. І це найголовніше. — Не наважуюсь і слова вставити. — І, доню, мені вже давно не дев'ятнадцять, як тоді, і я вже якось за цей час навчилася розбиратися в людях. Олег це зовсім інше.

— Так... — хочеться заперечити їй, але совість не дозволяє.

Знаю, наскільки їй було важко все тягнути на собі. Бігати з однієї роботи на іншу, відпрошуватися, щоб забрати мене вчасно з садка, маневруючи, намагаючись усе встигнути і при цьому не маючи жодної підтримки та допомоги. Вона, як ніхто, заслужила на щастя, бо все своє життя присвятила виключно мені. І поява цього чоловіка у її житті, справді дуже важлива подія. — Мам, добре, якщо ти так наполягаєш і настільки в ньому впевнена, я поїду.

— За годину будь готова, — киває і виходить. Мабуть, тріумфує...

Кладу в сумку найнеобхідніше: косметику, пару суконь, джинси, футболки, кілька пар взуття. Забираю з ванної своє туалетне приладдя, складаю окремо спідню білизну. Особливо багато з собою тягнути не хочеться, чого не вистачатиме, заберу пізніше. Встигаю впоратися з упаковкою речей на половину відведеного терміну. Таксі, як не дивно, приїжджає вчасно і завантаживши все в багажник, мовчки з мамою сідаємо на задне сидіння. Дивлюся на будинок і ледь не плачу. Проти своєї волі та бажання, вирушаю у туманне майбутнє.

Дорога займає досить багато часу, у машині спекотно. Невже її ненаглядний Олег, не міг сам приїхати і відвезти з комфортом? Чи хоча б викликати

машину з кондиціонером? Обурююся мовчки, не хочу підливати олії у вогонь. Може, кондиціонер і є в цій машині, а жадний таксист просто не хоче просто вмикати. Точно. Економить пальне. Вирішую зайвий раз не смикати маму, бачу, що вона дуже переживає через такі зміни. Я зміню тільки житло, а вона й роботу.

Через деякий час під'їжджаємо до красивого великого будинку, з кованим парканом та доглянутим садом. Важко навіть уявити, скільки праці вкладено, щоб підтримувати все це в такому ідеальному стані. Напевно, тримають садівника, самому тут не впоратись. На порозі будинку бачу Олега, який розпливається у добродушній усмішці та поспішає нам допомогти з вивантаженням речей.

— Нічого не беріть. Ми самі все віднесемо, — забирає сумки з рук. — Не для жінок такі тяжкості.

— Дякую, — приємна його увага. Але... Він сказав на «ми» чи це мені почулося?

— Денисе, не стій на місці, як укопаний. Допоможи дівчатам, — говорить Олег і дивиться у напрямку будинку.

Піднімаю голову і бачу на порозі хлопця приблизно мого віку, який із незадоволеним виразом обличчя спостерігає за нашим копошінням. Оце новина! А чому ніхто мені не казав, що Олег має сина?

Добридень, шановні читачі. Запрошую бути активними, підтримати книгу зірочками і коментарями. Заздалегідь усім велике спасибі! Сподіваюся, новий роман занурить у емоційний та романтичний світ) Діліться книгою у соцмережах, щоб більше людей дізналося про новинку.

З найкращими побажаннями, Софія.